

FÓIA DIECESANĂ.

Organ al Eparchiei gr. or. rom. a Caransebeșului.

Apare odată în săptămână: DUMINECA.

Prețul Abonamentului:		Prețul inserțiunilor:	Correspondențele sînt a se adresa redacțiunei „FÓIA DIECESANĂ“; eră banii de prenumerațiune și inserțiuni la Tipografla diecesană în Caransebeș.
Pentru Austro-Ungaria pe an . . . 5 fl. — cr.		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edictate etc. tipărite de 3 ori, dacă conțin până la 150 cuvinte 3 fl., până la 200 cuvinte 4 fl., de aci în sus 5 fl.	
„ „ „ „ pe 1/2 an . 2 „ 50 „			
„ România și străinătate pe an . 14 franci			
„ „ „ „ pe 1/2 an 7 „			

Cuprinsul: Însemnătatea monografiilor bisericesci la Români. — Spicuirii istorice. (Continuare). — Higiena. Îngrijirea pîrului. — Feciorul cel voinic. Poveste. (Continuare și fine). — Varietăți. — Avis. — Convocare. — Bibliografie — Concurse.

Însemnătatea monografiilor bisericesci la Români.

Eruditul redactor al foaiei „Transilvania“ publicând „Monografia unor biserici românești din Transilvania“ face următoarea introducere despre însemnătatea acestor monografii pentru istoria bisericescă la noi.

„Scrierea istoriei bisericesci a poporului nostru românesc este mult mai grea decât ar crede cineva, decât este ea la multe alte popoare înaintate. Pentru istoria bisericescă din alte țări și alte confesiuni religioase stau deschise o mulțime de biblioteci speciale bogate și archive bine ordinate pe la toate episcopiiile și arhiepiscopiiile, anume, în lumea catholică încă și la mănăstiri și capitule, preste acesta profesorii de istoria generală și specială dela facultățile teologice sînt aci, ca să îndemne pe cei chemați a se folosi de bogatele fântâni. Pentru raporturile foarte dese dintre biserică și stat le servesc și archivele statului. La noi fântâni de acelea abundante sînt fără nici o asemănare mai serace și mai rară. Mulțime de evenimente religioase importante, instructive, tăietore afund în viața noastră națională, încă și în raporturile noastre politice au dispărut din memoria omenilor, pentru că nu au fost scrise de nimeni, sau dacă și sînt scrise undeva, ele stau ascunse, uitate, nefolosite. La noi în casuri nenumărate o bisericuță de bîrne sau numai de grădele, o șură veche a unui săten fruntaș, în care odinioară se celebră și liturgia și se administrau sacramele își au însemnătatea lor istorică. Multe locuri, părți de pădure, plaiuri și poeni numite „La mănăstire“ te fac să întreb, că pentru ce au acele nume de mănăstire.

Ritul bisericeii răsăritene a fost o serie de vécuri supus la góne mari, și chiar astăzi, oricine nu voiesce să-și facă ilusiuni și are ochi limpezi, va cunoște că acest rit, așa cum este el executat la ambele confesiuni, chiar pentru clasicitatea lui și pentru admirabila influință asupra sentimentelor, este din multe părți rău văduț, nesuferit, nu odată batjocurit în foi publice de alte limbi“.

Din aceste considerăciuni, care n'au lipsă de nici un comentariu, ne adresăm cu căldură către literații noștri bisericesci și mireni; dar cu deosebire către P. O. D. Protopresviterii și către On. D. Preoți și Învătători ai diecesii noastre, să nu pregete a cerceta și de a aduna ori-ce date se vor fi aflând privitoare la bisericile noastre, fie acelea în scris sau tradițiuni. Spre acest scop pot servi archivele bisericesci, biblioteci publice și private, precum și tradițiile poporului nostru.

Lucrul acesta s'ar înlesni astfel, dacă fie-care preot și învățătoriu pe baza documintelor eventuale sau după tradițiuni, ar scrie istoria (monografia) întemeierii și a tuturor faselor, prin care biserică din comuna sa a trecut dezvoltându-se în decursul timpului.

De sine se înțelege că într'una s'ar descrie și istoria scoalei respective, carca este nedespărțită de biserică. Este adevărat de comun cunoscut, că școlile noastre s'au înființat lângă biserică; ele sînt ficele bisericilor, pentru aceea, după firea lor, nici nu se pot despărți de acestea.

Materialul apoi astfel adunat și mai de însemnătate se poate publica în coloanele foiei noastre; prin ce în unele privințe s'ar reversa multă lumină chiar în unele cestiuni de drept încă nelămurite și nedeslegate; apoi în fine n'ar lipsi nici partea morală a lucrului.

Spicuiră istorice.

din Dr. Heinr. Franke: „Zur Geschichte Traians und seiner Zeitgenossen“ de P. Brasțean).

VIII. Rescriptele Împăratului Traian către Caj. Plinius Caecilius Secundus cel tânăr.

1. Plinius se scusă, că ca prefect tesaurial a refuzat Africanilor procuratura, a primit-o însă totuși după ordinul Senatului, ear Traian îi răspunde că el și-a împlinit datorițele unui cetățean și senator bun, satisfăcând dreptei cereri a venerabilei adunări. El contază la executarea conștiințioasă a ordinațiilor.

2. Plinius mulțamește împăratului pentru dreptul de cetățenie acordat medicului său, și se roagă totodată pentru cel alexandrian. Traian răspunde, că el și-a luat de principiu, după exemplul predecesorilor săi, a nu acorda așa de ușor dreptul alexandrian de încetățenire, vrea însă a adauge lui Harpokras pelângă dreptul roman de încetățenire acordat — și cel alexandrian, și cere informațiunii mai exacte despre concesiunile acestui bărbat.

3. Plinius se roagă pentru concediu, parte din cauza afacerilor casnice, parte pentru zidirea unui templu; ear Traian îi împlinesce dorința, sperând, că Plinius er se va întorce în curând la oficiul său. Totodată îi permite împăratul, ca să-i redice o columnă, deși densusul arareorii își dedea învoirea la astfelu de onoruri.

4. Plinius avisază lui Traian sosirea sa în Ephesus, er acesta îl laudă pentru rezolvarea sa practică, de a călători de după loc, acuș pe apă, acuș pe trăsură.

5. Plinius raportază împăratului despre sosirea sa în Bithynia și despre cercetarea socoților orașului Prusa. Îi împărtășește cum au trebuit să se oprască la Pergamus din cauza căldurii nesuportabile și a unor friguri, și abea în 17 Septembrie, ziua nasterii lui Traian, au putut sosi la Bithynia. Totodată întreabă, decă Traian află de necesariu, a trimite pe un architect la Bithynia, deorece el crede, că după o măsurare conștiințioasă sume însemnate se vor putea reclama dela întreprinzătorii edificiilor publice.

Traian regretă, că corpul slăbuț al amicului său, a fost atăcat prin această călătorie și-i mulțamește pentru atențiunea lui cu privire la 17. Septembrie. Locuitorii provinciei vor recunoște, că împăratul s'a îngrijit de densusul, ear Plinius le va putea inspira convingerea, că Traian l-a ales pe densusul, spre al reprezenta pe el înaintea lor. Înainte de tôte va trebui să se revedeze socoțile publice, deorece se scie, cât de rău i-s'a dejuat acelor omeni. Architecții abea are d'ajuns în Roma și în vecinătate. Plinius se-și caute vre-un bărbat de încredere din provincie.

6. Plinius întreabă, decă carcerile să se păzescă prin sclavi publici sau prin soldați, ear Traian răspunde, că n'ar fi de lipsă a întrebunța și mai mulți soldați pentru păzirea carcerelor publice; va trebui

a se ținea de obiceiul acelei provincii, și a se executa această trebă prin sclavi, la ce Plinius va trebui se țină cu cea mai aspră strictetă, ca omenii acestia să-și împlinescă datorința. Cu deosebire ar fi de temut, că soldații și sclavii la o pază comună a carcerilor, s'ar lăsa unii în grija altora și ar slăbi din serviciul lor.

7. Plinius îl înscințază pe Traian, din care causă Bassus prefectul oștei pontice nu se pôte rezolvi, ai ceda trupele cerute. Traian răspunde, că Bassus încă i-a scris asupra acestui punct și-i trimete lui Plinius ca adnex rescriptul imperial către Bassus. Este mare deosebire, decă împrejurările pretind ceva, sau decă omenii numai voesc a porunci. Spre salutea statului însă trebuie cu deosebire într'a colo lucrat, ca soldații să nu absenteze dela stégurile lor.

8. Asupra unei scalde pentru Prusia.

9. Plinius raportază, că libertinului și procuratorului lui Traian, Maximus i-a dat soldați, când a plecat la Paphlagonia pentru cumperarea bucatelor, ear Traian răspunde, ca Plinius a făcut pentru astădată drept, deorece Maximus a avut să împlinescă o misiune estraordinară; reîntorcându-se însă, îi va fi de ajuns trupa obicinuită.

10. Plinius întreabă pentru pedepsirea sclavilor, cari se află între recruți. Traian răspunde, ca vorba e, decă sclavii s'au imbiat singuri, s'au sânt recrutați, sau decă sânt aduși ca substituenți. Decă s'au recrutat, atunci oficerii n'a purces corect; decă s'au adus ca substituenți, atunci e vina acelora, cari i-au adus. Venit-au ei singuri și fost-au ei consci de starea lor, atunci sânt a se pedepsi. Puțin împörtă, decă au fost împărțiți în legiune, căci în ziua, în care ei s'au dechiarat de apti, au fost îndatorați de a mărturisi starea lor adevărată.

11. Întrebarea lui Plinius, că ce este de făcut cu deliquenții judecați, cari se lasă a fi întrebunțați de sclavi publici. Traian răspunde, că ar fi în genere a se delătura abusul, prin care aceia, cari sânt judecați la o pedepsă, nu numai se eliberează pe calea legală, ci se repun și în pozițiunea servitorilor onești. Așadară dintre cei judecați în anii din urmă, aceia, cari n'au fost eliberați pe cale legală, trebuie earăș repuși între deliquenți; aflându-se însă părinți și bătrâni, cari au fost judecați înainte de zece ani, acestia se fie întrebunțați numai la astfelu de serviciu, care se apropie de pedepsă lor, s. e. pentru curățirea cloacelor la băi, apoi la zidirea drumurilor.

12. Plinius raportază împăratului despre un foc în Nikomedia și-l întreabă pentru înființarea unei soțietăți de meserieși. Traian din contră îi aduce aminte despre turburările, ce s'au provocat prin astfelu de asoțiațiuni în acea provincie și în acele orașe, și-l sfătue a procura ceea ce pôte servi pentru potolirea focului și a îndemna pe posesorii caselor, a da și ei mână de ajutoriu; ear în cas

de lipsă a întrebuintă chiar și ómenii, carii se înfățișază din curiositate.

13. Plinius raportéză despre zidirile efentuite pentru bunăstarea împératului, car acesta-i mulțemesce pentru împărtășirile lui.

14. Plinius îi scrie împératului despre un aqueduct în Nikomedia.

15. La întrebarea lui Plinius în cauza zidirilor la Nicăa și Claudiopolis îi răspunde Traian, că Plinius va putea în fața locului mai bine judeca și decide, că ce are a se face în privința teatrului început dela Nicăa, și se-î împărtășescă așadară numai opiniunea lui, apoi se aibă grijă, ca zidirile privaților să se efbtueze după ce va fi gata teatrul din cestiune. Greculeții iubesc gimnasiile, car Nicăeni au întreprins póte din acéstă causă zidirea teatrului cu prea mare curagiu, însă ei au a se mulțami cu acea, ce va ajunge pentru ei. Cu privire la Claudiopolitani, cari și-au zidit băile la un loc nepotrivit, se decidă Plinius singur. Arhitecți nu vor putea lipsi, căci în nici o provincie nu vor lipsi ómeni esperți și capabili. A trimite arhitecți din Roma la Bithynia ar fi mare ocol, deórece Romani însuși își aduc artiștii din Grecia.

16. Plinius raportéză despre împreunarea unui lac la Nicomedia cu marea.

17. Plinius întrebă pe Traian în cauza speselor făcute de Byzantini pentru un trimis, car Traian răspunde, că fórté bine a făcut el, lăsând Byzantinilor cei 1200 sesterti, cari s'au spesat pentru un trimis întru salutarea împératului. Tot același scop s'ar fi putut ajunge, dacă Byzantinii i-ar fi trimis lui decisul lor în scris. Apoi i-ar fi certat locuitorii Mesiei, decă i-ar fi aréat venerația lor într'un mod mai puțin costisitoriu.

18. Plinius întrebă, cât timp duréză validitatea patentelor (diplomată)? Traian răspunde, că patentele, a căror valóre au espirat, nu se mai pot lua în considerare; din care cauza și-a ținut de o datorință deosebită, a trimite în fiecare provincie patente noi, înainte de a se putea cere.

19. Întrebarea lui Plinius despre revisiunea socoților Apameilor. Traian răspunde, că scrisórea Apameilor, anexată de Plinius epistólei sale, îl absolvă de necesitatea, de a considera împrejurările, pentru care după părerea lor proconsulul provinciilor s'au abținut dela revisiunea lor, ale vedea acuma de Plinius. Probitatea trebuie așadară resplătită și Plinius se le dee de scire, precum că acéstă cercetare o face la ordinul împératului cu reserva prerogativelor lor.

20. Plinius întrebă, că óre templul marei sale mame se póte strămuta; cecece Traian afirmă; căci el n'are a se nelinisi, că nu s'ar afla vre-o prescriere de sântire, deórece pe pământul unui oraș străin nu se póte apleca aceeași sântire, care ar avea loc după legile romane.

21. Raportul lui Plinius despre serbarea ani-

versării guvernării lui Traian, pentru care împératul îi mulțemesce.

22. Întrebarea lui Plinius despre întrebuintarea banilor publici. Traian răspunde, că nici el nu vede alt mijloc pentru elocarea banilor publici, decât scăderea percentelor de interese. Numérul acestora il va putea Plinius staveri după mulțimea acelora, cari vreau să împrumute banii. A sili pe cineva, de a lua banii în contra voinței lui, spre a nu zăcea neefructificați, zice Traian, acéstă n'ar corespunde spiritului de drept al timpului seu.

23. La întrebarea lui Plinius despre esilați răspunde Traian, că-i va scrie îndată după atragerea informațiilor, că ce are a dispune în contra persónei aceluia, care a fost esilat de proconsulul Publius Servilius Calvus pe trei ani, apoi éráși agrățiat prin un edict al aceluiaș — a remas în provincie. Acela, carele a fost de Iulius Bassas pentru totdeauna esilat, trebuie adus legat înaintea prefectilor pretoriului imperial, pentru că densusul au avut doui ani pentru reclamație și totuș n'a făcut-o, ci a remas cu persistință în provincie. Nu e deajuns, al repune la pedépsa sa pre acela, carele i-s'au detras cu nesubordinare încápătinată.

24. Întrebarea lui Plinius în cauza filosofului Archippus, judecat la lucru de mine.

25. Raportul lui Plinius în cauza împreunării lacului dela Nicomedia cu marea.

26. Întrebarea lui Plinius în cauza acelora, cari fiind născuți liberi au fost crescuți ca sclavi; Traian răspunde, că cu privire la aceia, cari sânt născuți liberi, apoi espusi și de alți primiti și crescuți ca sclavi, deși cestiunea s'a partractat de multe ori, totuși nu se află în ordinăciunile împéraților antecesorii nimica, ce s'ar fi ordonat pentru tóte provinciile. S'ar afla epistole de ale lui Domițian către Avidius Nigrinus și Armenius Brochus, care póte ar fi de observat; însă între provinciile pentru care le-au estradat, nu se află Bithynia. Decă Traian e de părere, că libertatea nu se póte nega nici aceluia, pentru care se pretinde din astfelu de causă, dar nici n'ar trebui rescumpérată prin restituirea speselor de educație.

27. Întrebarea lui Plinius despre strămutarea cadavrelor o răspunde Traian într'acolo, că ar trebui să fie aspru, ale obtrude locuitorilor provinciilor necesitatea, de a recerca pe pontescii lor, în cas decă dintr'o causă basată ar voi să strămute osémintele némurilor lor dintr'un loc într'altul. Sfátne apoi pe Plinius, că mai bine ar fi, să se țină după procedura antecesorilor sei în administrarea provincială, și în conformitate cu acestia a admite sau a respinge astfelu de cereri.

28. În cauza locului pentru băile din Prusa.

29. Întrebarea lui Pliniu pentru recunóscerea de copii, o răspunde împératul într'acolo, că înainte de tóte trebuie se vadă resoluțiunea senatului, spre a putea dejudeca, decă Plinius póte se decidă re-

ruoșcerea copiilor și restituirea drepturilor lor de nascere.

30. Plinius întreabă despre moștenirea lui LARGUS, la care Traian răspunde ca el (Plinius) se cugete singur, că ce ar fi de făcut pentru eternizarea memoriei acestui bărbat.

31. Rugarea lui Plinius despre un centurion pentru Iuliopolitani, precum ar fi căpătat și Bizantinii un căpitan dela legiune. Traian răspunde, că situația orașului Byzanz ar fi pentru agramadirea streinilor la un loc, pentru a cărei onor trebuie să se poarte grijă prin punerea în garnisone a unui căpitan din legiune; acesta înseamnă nu se poate estinde asupra mai multor orașe. Dealtmintelea are încredere deplină în energia lui Plinius, că el va sci se-l scuțescă pe Iuliopolitani în contra insultărilor. Transgresiunilor trebuie imediat să urmeze pedepsă. La delicta mai mari va avea Plinius să facă arătare, și delicta soldaților a le notifica legatului, ér ale indigenilor împăratului.

(Va urma).

Higienă.

Îngrijirea părului.

Firele de păr ale capului își au rădăcinile așezate în desimea pielii. Escesele, supărările, durerea de cap etc. produc uscarea rădăcinii și căderea părului. Ce privesc cărunțirea părului, nu se poate determina o etate pozitivă, la care părul trebuie să cărunțescă. De regulă începe a albi între 40—45 ani, totuși s'au văzut tineri cu părul cărunț la vârsta de 25 ani, și earăși, alții în etate de 55 ani, al căror păr numai ici-colea are câte un fir alb.

Perderea colorii părului atêrnă dela colórea lui, așa că părul negru este cel ce cărunțescă mai curênd, pe când cel blond durează mai mult, bine înțeles cu forțe rari esceptii. Ocupațiunile spirituale, escesele în plăceri, supărările mari, lucrări de cancelerie, grăbesc perderea colorii părului, căci alterează rădăcina, care servește spre a întreținea firele de păr. Îutêmplări nenorocite, emoțiuni violente, îngrozitoare, pot înalbi părul într'o noapte și chiar în câteva oare. Isvorul acestui rău zace în rădăcina părului, unde se află oleul ce colorază părul.

Colórea părului nu se schimbă numai în alb. S'au văzut cazuri, că părul blond s'a schimbat în negru, apoi în roșu. Unui bărbat în vîrstă de 60 ani, căruia îi căzuse din cap și din barbă tot părul alb, i-a crescut păr negru.

Părul este cel mai frumos ornament al capului, el poate da omului o figură frumoasă și din contră lipsa lui, desfigurează mai cu sêmă pe femei.

Cu toții dorim și mai cu deosebire femeile doresc se aibe păr frumos, lung și des, astfel că ambele sexe întrebuințază felii de felii de pomezi, uleiuri, ape, spirturi etc., prin care-și strică și-și perd cu desêvêșire colórea părului, uneori și părul. Unora le vine poftă de a-și ascunde etatea înaintată, își vâpsesc părul, întrebuin-

tând săruți de plumb, de cupru, de argint în combinație cu polisulfura de potasă, cu calce seu cu acid pirogalic spre a-i da o colóre închisă, pe alții fantasia îi îndemna până într'acolo, încât își decolorază părul închis, făcându-l roșu seu blond, prin apă de chlor.

Tóte acestea sênt forțe vătêmatóre nu numai părului, dar chiar și rădăcinii lui, care jócă față cu firele de păr același rol, care-l jócă inima la orice animal. Părul este supus la mai multe bóle, între bólele lui putem numera:

Alopecia (cãderea părului), câte odată ea este generală și câte odată parțială. *Cãrunțea*, *Pãslirea* părului cu alterațiunile rădăcinii. *Fuvus* este o alterațiune a rădăcinii cauzată prin micodermi desvoltați în ghindurele și în rădăcini. *Aspirirea*, *uscarea și tãerea părului* sênt cauzate prin disparițiunea substanței grase mêduvóse.

Din punctul de vedere al higienii și al esteticeii sêntem datorii a da părului atenziunea ce i se cuvine după însemnãtatea lui; căci, ori cât de frumoșe ar fi celelalte părți din afară ale feței și ale capului, ele se perd în fața puținãtãții părului. Nimic mai frumos decât un păr lucitoriu natural, lung și despletit, lãsat peste umerii unei femei. Cred de a aduce un serviciu cetitorilor, dându-le câte-va îndrumãri relativ la conservarea părului și a pielii din cap, care se numera între avuțiile principale ale frumșetii fizice.

Șarlatanii de profesie cunoscênd slãbiciunea femeilor de a nu le lipsi partea cea mai încântãtóre din capul lor (părul), s'au silit a prepara diferite pomezi, elixiruri, spirtóse și apãtóse, diferite vãpseli, dându-le diferite numiri și reclame prin ziare, smulgênd prin astfelu de mijlóce cel din urmă ban din punga femeilor seu a deșêrților bărbați, eară ei rid în pumni când își vind flêcul de marfă, zicênd în sine: când va cresce păr în palma mea, atunci va cresce păr și'n capul teu.

„Sê nu întrebuințați ferul încãlzit pentru frisat, de asemenea nici pomezi seu tincturi spirtuóse, apãtoase, vãpsela etc., căci cu timpul ele descolorază părul și nimicesc cu desêvêșire rădăcina lui.

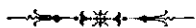
Décã doriți a avea păr frumos și luciu, nu-l căutãreți în așa zisele cosmetice de șarlatani, plãtite spre a fi lãudate; ci întrebuințați peria vêrtósă și mólce și pieptenele de os, nicidecum de corn seu de cauciuc, căci cele din urmă lesne se încãlzesc la pieptenare și pirllesc părul, Periați părul cel puțin *de doue ori pe zi*, și ori de câte ori observați că părul e sburlit, dați cu peria; decã ve convingeți, că părul e prea uscat, puteți atunci mult odată pe sêptemãna al unge cu adeverat uleiu de migdale dulci, cumpêrat dela farmacie (apotecã) și sê fie neparflat; costã forțe puțin.

Ca lãutóre (spãlare) higienicã, întrebuințați odată pe sêptemãna urmãtórele: Borax pur 70 de grame; Glicerina 100 de grame.

Cumpãrați-le dela farmacie pentru siguranța cã-s curate. Topiți boraxul în 900 grame apã ferbinte, adãugați apoi glicerina și lãsați sê se recescã amestecul, pe de altã parte pregãtiți-ve cam doi litri și jumêtate de apã caldã, în care bateți doue gãlbinușe de ou.

Spălați bine părul cu soluția boraxului frecând bine pielea capului până va eși totă negreă, apoi spălați capul bine cu apa cea caldă, în care ați bătut gălbinașele de ou, după acesta clătiți părul cu apă caldă curată, svențați-l binișor cu un ștergariu curat și ungeți-l cu forțe puțin oleu de migdale dulci veritabil, pieptenați apoi părul cu un pieptene rar de os și implețiți-l mai slobod“.

Urmând astfel odată pe săptămână, cel mult la doae săptămâni odată, veți scăpa de mătrăță, de căderea părului și veți căpeta un adevărat păr frumos și luciu.
(După „Telegraful“ din București).

Feciorul cel voinic.

Poveste.
(Urmare și fine.)

Ajungând dară la apa cea mare, despre care făcui pomenire, începură a se socoti cum se trecă peste ea. Feciorul cel mic însă nu se socoti mult, ci cu inelul seu făcui din oile sale — pesci, — din frații cei mai mari făcui brósce, ér densus se prefăcui în rac, și săriră toți în apă ca să trecă de cealaltă parte. Feciorul cel mai mic, adecă racul, își ducea inelul în vârful fôrfecilor sale, și densus fiind acuma stăpân preste toți, mergea în urma brósceilor și a pescilor, ca cum i-ar mâna dinapoi. Feciorii cei mai mari, adecă bróscele, după cum am spus-o, nu-l priveau cu ochi buni, începură dară a se înțelege în limba lor, pe care racul nu o pricepea, — că cum să-i fure inelul? Racul nu cugeta la nimica rău, când deodată vede aruncându-se o brósca asupra lui, care luându-i inelul îl înghiți și plecă mai departe. Dar nu ajunsese bine inelul în stomac și brósca începură a se umfla, și a se tot umfla, până ce plesni. Brósca cealaltă văzând că inelul va să ajungă pe fundul apei, unde se va perde, sări și înghiți ea inelul, nesciind — firesce — că de ce plesnise brósca cea dintâiu. Dar o păți și ea rău, că plesni și ea, ear inelul se cufundă în adâncimea apei, și racul remase fără frați și fără inel. Ce să facă el acuma? Tot rac să rămână până la mórte? Ajungând la cealaltă parte de apă, începură a plânga amar, aducându-și aminte de tatăl seu, căre l-a învățat spre bine, dar el nu l-a ascultat. Plângând el așa, eacă că vine un șerpe mic care-l întrebă, că de ce plânga? Feciorul nostru îi spuse din fir în păr tóte păteniile și-l rógă ca, decă i se póte, să-i aducă inelul din fundul apei.

Șerpele îi dîse: „cu îți voi da inelul, dar tu să-mi dai tóte oile ca să le mănânc!“ Racul i-le făgădui, și atunci șerpele se perdú prin apă, și în scurt timp se ivi érá înaintea racului, aducându-i și predându-i inelul.

Racul numai putú de bucurie; eși le țermure, se schimbă în om, eară pescii îi prefăcui în oi, tot cu ajutorul inelului. De frații sei însă nici nu-și mai aduse aminte, de órece ei au voit ca să-i iee inelul, și densus pentru acest fapt i-a pedepsit cu

mórte. Nu voia dară să mai scie nimica de ei. Șerpele nu se mișcă dela țermure, și cerú să i-se predee oile după tocmóla, — feciorul nostru ținându-se de cuvânt i-le dede tóte, tóte, ear șerpele le mănâcă dearendul, nu rămase nici una, și când fu gata cu ele, își dede de trei orí preste cap, și se prefăcui într'un bálaur mare, cu aripí și cu 7 capete. Feciorul se spăriè. — Bálaurul însă îi zise: „Măi voinice! multe mai ai tu de a păți până ce vei ajunge la aceea, pentru ce te-ai născut! Eu te sfătuesc să-mi dai inelul mie spre păstrare, că dela tine l-or înșela alții, — eu însă îl voiu păzi ca ochii din cap, și când vei avea lipsă de el, gândesce numai la mine, și eu îndată voi veni să-ți ajut!“

Feciorul nostru se învói și-l predece inelul. Bálaurul luând inelul perí ca nălucă, ear feciorul rămase singur, fără tată, fără mamă, fără frați, fără oi și fără inel, — arma lui cea mai puternică, și și încă pre pământ străin; începură deci a se tângui și a plânga cu lacrimi, aducându-și aminte de timpul trecut și fericit, când trăia încă tată-seu și frații sei. — În astfelu de gânduri căzuse bietul fecior, când deodată auzi un glas omenesc. Adecă lui i-se părú a fi glas omenesc, dar' de aeve era o buhá mare, care se așezase pre arborele sub care odichnea feciorul, și cobea a mórte. Feciorul spăriat se sculă și plecă mai departe. Ajungând într'o pădure întunecósă, merse cât merse prin pădure, până ce ajunsese la o poiană plină de flori cu dulce miros; dar cu suflet de om nu se întâlui. Abia cătră séră văzú într'o îndepártare mare, licurind o zare de lumină. Feciorul plecă într'acolo. Era o móră părăsită casa aceea în care ardea lumina, ear în móră se auzia vorbă de om. Feciorul nostru se uită pîn-tre crepăturile ușei în lăuntru și văzú patru ómeni, patru lotrii! Lotrii frigiau o óe pe foc, și se socoteau tocmăi că după cină de unde să mai fure? Feciorul se dede la o parte. Ómenii máncaré și plecaré la drum, eară feciorul întră în móră, și mai aflând o bucată de carne friptă, apoi pâne și vin, se puse la máncate și la beute, până ce se satură bine, căci de flămând era flămând séracul mai mort! Când fu sătul bine, se ascunse în coșul morii și adormi obosit fiind. Dupăce trase un bun puiu de somn, se trezi în sgomotul ce-l făceau lotrii, carií veneau cu pradă. Feciorul se strinse hot în coșul morii, și nici că resuffa de frică. Lotrii intrară în móră, junghiară oile care le aduseré, le beliré, le curățiré, ear mațalele le aruncară în coșul morii, peste feciorul nostru. Făcuré apoi focul de nou, ca se mai frigă o óe, căci flămânziseré. Feciorul abea mai putea resuffa de sub mațe.

Răbdă cât răbdă așa cu sila, dar apoi așa cam pe când fu carnea friptă, luă mațele și cu un sgomot mare „sdup“ cu ele în foc, chiar în mijlocul lotrilor. Ei se spăriaré și fuga pe ușă afară; dar' curénd își strinseră curagiul în dinți, și intraré earăș în móră, să vadă că de cine s'au spáriat? În móră

aflară pe feciorul nostru, care se ospetase bine cu carnea friptă de ôe. Lotrii îl întrebară că cine e? de unde vine? încotro merge și în sfârșit, că de ce i-a spăriat? Feciorul se rugă să-l dea pace, că nu e om reu, numai cam pătit; a trecut prin multe. Feciorul le povestii apoi toate păteniile sale. Când fu gata, lotrii începură a se înțelege că ce se făcă cu el? Unii ziceau că să-l omorâ, alții earăș că să-l slobodă în drumu-i. Cel mai bătrân dintre ei însă îi croi următoarea sentință: „Să-l legăm de piciorul calului care pasece în poiana din apropiere. Dacă a fi să scape de lupi, bine, de nu, eară bine, noi nu-i mai avem nici o grijă!“

Așa și făcură. Îl legară cu lanțul de piciorul calului, și-l lăsară în scirea Domnului; întorcându-se ei earăș înapoi la móră, și la friptura de ôe. Feciorul nostru era strins legat de piciorul calului, încât nu se putea clăti, ci calul îl trăgeadupă sine.

Astfelu rămase el până dimineața, când apoi auzi un urlet prin pădure. Calul începă a forăi și a fugi, încât bietul fecior se tot sdrobise. Își simția perirea bietul animal. Un lup grozav de mare adecă, se apropiă de el, și-l mănca de tot. lăsându-i numai piciorul de care era legat feciorul. „Ei! — gândi feciorul — acuma vine rândul pe mine!“ Și-și aduse aminte de inel și de bălaur, îl chemă întru ajutoriu, dar bălaurul nu se arată; dar nici lupul nu-i avu tréba, ci se duse în cale-i. Scăpând feciorul și de această primejdie, se hotărî să numai odichnescă, până ce nu va da de o locuință omenescă.

Plecă dară la drum, târând piciorul de cal după sine, când eacă bălaurul îi ese în cale și îi zice: „Aicea sânt stăpâne!“ Mai chemat? — „La bună vreme vini! Era să me mănance un lup!“ — „Ba nu era, pentrucă eu eram lupul acela.“

Se puse apoi bălaurul de-î deslegă piciorul de cătră piciorul calului și-i zise: „Voinice! să ascultî de mine! Să te faci de acum înainte mut și surd, până ce-ți va veni carăș timpul să vorbesci! Când ai lipsă de mine chiamă-mă!“ Bălaurul perî, ear feciorul își propuse să-î urmeze sfatul.

Luându-se earăș la drum, ajunsese într'un oraș. În acest oraș era reședința imperatului. Aci auzi el povestindu-se multe; că adecă imperatul are o fată frumoasă ca ruptă din sóre, și ar dori să o mărite, decă s'ar afla cineva atât de curăgios și de isteț, ca să dărine toate palaturile unui urieș, care făcea mare stricăciune împărăției se. Dar astfelu de om nu se ivise încă. Câți s'au încercat toți s'au întors pe rușine acasă, fără a isprăvi ceva! Feciorul nostru auzindu-le acestea, eși afară din oraș, chemă bălaurul la sine, îl prefăcu cu inelul într'un cal frumos, frumos, — și suindu-se pe el călare plecă ca vântul cătră palatul urieșului. Ajuns aci luă inelul și-l închină spre palat, făcând trei semne cu el, și atunci palatul și urieșul se prefăcură în prau și pulbere. Feciorul plecă acuma carăș spre oraș și aici se duse

de a dreptul la imperatul și-î spuse — prin semne se înțelege — că a dărimat palatul urieșului! După ce se convinse imperatul prin trimiterea unor încrezuți la fața locului despre adevăr, se bucură foarte, și-l incredință cu fie-sa, făcând mari pregătiri pentru nuntă. Câți domni și crai au fost în lume, toți au fost chemați la nuntă! Câte mâncări și beuturi s'au schimbat acolo, nu vi-o mai spun, că sciți D-Vóstră cum se fac nunțile la curțile împărătesci! Toți óspeții priviau ca drag la părechia frumoasă, și lăudau pre imperatul că și-a căpătat un ginere atât de vestit; dar când vedeau că ginerele e mut și surd, clătinau din cap, și jeleau pre biata mirésă, carea nu era tocmai voiósă. După prânz ginerile imperatului invită toți óspeții la palaturile sale, care s'ar află într'o pădure. Imperatul se învoi și astfelu plecară toți cu musicanți cu tot! Când ajunseră la ruinele palatului urieșului, feciorul scóse inelul, și începă a rosti cu glas tare nesce cuvinte într'o limbă străină și nepricepută de óspeți! Óspeții și imperatul înmărmuriră vèzând că feciorul scie vorbi, dar și mai tare se minunară când vèzură că rësare ca din pământ un palat strălucit, de zece orî mai frumos decăt al imperatului, cu o grădină plină de cărări și de flori frumoase, mirositoare — cu mulțime de pomî roditori și paseri cântătoare. Porțile erau de aur și se deschiseră singure, ear el intrară cu toții în castel. Și începură a se veseli de nou, căci aveau pentruce — vèzând că ginerile imperatului nu e mai mult mut și surd, ci e voinic frumos și viteaz ca nime pe lume. —

După ce ținu óspețul și aci câteva zile, se duseră eară înderept la curțile imperatului. Aci zidiră o cetate, pe care o umplură cu popor din țeri stăine! În scurt timp murî apoi imperatul cel bătrân și ginere-sau primî căarma țerei, ear la anul, tinăra împărătesă îi născu un crăișor. Atunci se fiți vèzut bucurie și veselie! Sórele și luna n' au mai vèzut asemenea petrecere!

Imperatul cel nou apoi și împărătesa au trăit mulți, mulți ani, foarte fericiți, și póte că trăesc și astăzi decă nu au murit. Ear eu nu vè mai spun, că și eu am fost la aceea nuntă imperătescă, să nu-mi ziceți cumva că mă laud. Dar vedeți Dvóstră bine, că de n'ăș fi fost, nu v'ășfi sciut povesti cum s'a întemplat toate. De acolo dela nuntă

Încălecați pe-o șea
Și v'o spusei așa.
Dvóstră să trăiți
Mai multe să auziți.

Varietăți.

Chirotonire. D. Pazel Cimponeriu, carele este denumit de administrator în parochia Cebza, s'a chirotonit de preot.

Societatea acad. „Petru Maior“ din Budapesta s'a constituit pe anul scol. 1889/90 în următorul mod: A) Co-

mitetul: Președinte: Pavel Oprîșa stud. phil. Vicepreș. Valeriu Branisce stud. phil. Secretariu: Iosif Blaga stud. phil. Cassariu: Emilian Popescu stud. phil. Controlor: Vasile Moga stud. tech. Bibliotecariu: Ioan Onciu stud. tech. Notari: Ioan David stud. iur. și George Juga stud. phil. Econom: Petru Anca stud. iur. B) *Redacțiunea*: Redactor: Virgil Onițiu stud. phil. Colaborat.: Valeriu Onițiu și Tit Non. Babeș stud. iur. C) *Comisiunea literară*: Președ.: Virgil Onițiu stud. phil. Refer.: Ioan Costa stud. phil. Membri: Georgiu Morariu stud. med. Ioan Onciu stud. techn. George Juga stud. phil. Iosif Diamandi stud. com. Ioan David stud. iur.

Himen. Invătătorul *Maxim Dalea* din Zăguzeni se va cununa în 5/17 Noemvrie a. c. cu *Dșóra Elena Doboșan*, fiica invătătorului *Ilie Doboșan* din Criciova. Le urăm vieță fericită și îndelungată!

Avis cătră invătătorii nostri dela scólele elementare. Mai mulți invătători și-au descoperit dorința de a avea geometria de Dr. C. Kehr citată în instrucțiunea geometriei, care s'a tractat în conferințele invătătoresci din 1888. Acei invătători, cari pricep nemtesce, își pot procura această geometrie din „*Librăria diecesană*“ și anume: „*Praktische Geometrie für Volks- und Fortbildungsschulen*“ von Dr. C. Kehr. cu 1 fl. 80 cr. și „*Geometrische Rechenaufgaben*“ cu 48 cr. Amendoaue se țin de olaltă.

Necrolog. *Sofia Ivanescu* născută *Popovicu* soția dlui Romul Ivanescu, dirigătoriu la drumul de fer în România, — după un morb îndelungat a reposat în Caransebeș la părinți, în etate de 27 de ani, lăsând în durere nespūsă pe soțul seu cu doi fii, apoi pe nemângăiații părinți și numeroșe nēmuri. Fie-î țerina ușoră.

Bibliografie.

După cum s'a notat deja în unul din numerii trecuți ai fóiei diecesane, a eșit de sub tipariu în Cernăuți, tipografia archidiecesană: Prelegeri academice din *Dogmatica ortodoxă*, partea specială de Alexe Comoroșan, fost protopresbiler și profesor p. o. de teologia dogmatică la facultatea teologică ort. or. din Cernăuți, revăzută și redactată de prof. Dr. Emilian Voințchi.

Am salutată și salutăm cu mare bucurie eșirea de sub tipariu a acestui valoros op cu atât mai mult, cu cât literatura teologică în genere e foarte sēracă la noi românii ortodecși, și în special pe terenul dogmaticii mai că nu am avut până acuma nimic însemnat. Domnul prof. Dr. Voințchi cu redactarea prelegerilor profesorului Comoroșan din *Dogmatica ortodoxă* și-a câștigat merite netăgăduite, căci nu numai a umplut un gol adēnc simțit în literatura teologică, ci ne pune la dispozițiune un op de o adevărată valóre internă, care, considerând împărțirea sistematică și lămurită, limbajul limpede și ușor, se pôte folosi cu mult succes nu numai de teologii de profesiune ci și de toți fiii bisericii nóstre ortodoxe, cari doresc a-și fusuși cunoscințe curate și temeinice despre adevărurile neclătite ale credinței și despre invătătura netulburată a sântei nóstre biserici. Și așa ar fi de dorit ca acest manual de dogmatică cu deosebire să nu lipsescă nici unui preot de ai nostri, căci corespunzēnd opul acesta tuturor cerințelor sciințifice, le pôte servi ca armă contra acelora, cari cu predilecțiune atacă dogmele credinței în genere și în special invătătura cea drēptă a bisericii nóstre ortodoxe.

Opul întreg conține 719 pagine, și după o întroducere de 35 de pagine se împarte în II părți. Partea I-a tracteză dela pagina 36—214 despre Dzeu în sine însuși, care parte apoi e împărțită în 2 secțiuni, dintre cari cea dintăiu tracteză despre Dzeu unul în ființă, eară secțiunea a doaua despre Dzeu întreit în persóne séu despre misteriu s. treimi; ambele aceste secțiuni se împart în paragrafi.

Partea a II-a tracteză despre activitatea lui Dzeu în estern, și se estinde dela pag. 215 până la fine. Acéstă parte e încă împărțită în 2 secțiuni, dintre cari cea dintăiu tracteză despre creațiune și provedința dzeescă, eară a doaua despre activitatea cea mântuitoare a lui Dzeu séu despre Dzeu mântuitoriu; ambele aceste secțiuni sēnt subîmpărțite în capitule, articule și paragrafi. Prețul cărții e 7 fi. v. a. séu 17 franci.

Adaugem încă, că părții speciale i-a premers acu doi ani partea generală. și ar fi fôrte de dorit ca Dl prof. Dr. Emilian Voințchi, pe lângă tótă ocupațiunea, se afe timp de a redacta și eda și prelegerile apologetice ale reposatului prof. Comoroșan, despre cari în partea generală se face amintire.

(Pentru bibliotecele scolare.) Domnul *Vasile Petri* anuncie, drept respuns la întrebările, ce i-se adresază, că, mai avēnd puține *esemplare complete* din „*Șcôla română*“, tomul I, III și IV (tomul al II. e epuisat), ear din „*Șcôla practică*“ tóte patru tomurile, reduce prețul la câte 1 fl., plus 10 cr. porto de fiecare tom. Tóte 7 tomurile la olaltă costau 7 fl., plus 50 cr. porto și recomăndare. (Mai înainte au costat aceste 7 tomuri 25 fl.) Cum se scie, Foile aceste sēnt un adevărat tesaur de tractate pedagogice și lecțiuni practice. Comandele sēnt a se adresa la autor în Năsăud (Naszod), unde se mai află: *Legea de pensiune*, pentru invătătorii poporali din Ungaria dimpreună cu ordinațiunile ministeriale publicate în urmă. Esemplariul 20 cr.

Plan de invătămēt pentru șcôlele poporale nemagiare. În înțelesul art. de lege XXXVIII din 1868 și XVIII din 1879. Edat în urma ordinațiunei ministrului r. u. de culte și instrucțiune publică din 29. Iunie 1879, Nr. 17.284. Esemplariul 20 cr.

Plan de lecțiuni pentru șcôle elementar românescf. Întogmit pe treizeci de săptămâni. De *V. Petri*. Un esemplar 25 cr.

Avis!

Se aduce la cunoscința Onoratului Public român, că soțietatea „*Petru Maior*“ a junimei române din Budapesta dispune încă de numeroșe esemplare din opul „*Istoria pentru începutul românilor în Dacia*“. Acest op interesant pentru fiecare român și om inteligent, care se interesază de trecutul națiunei române și de argumentele, cu cari Petru Maior încă pe la începutul vécului de față a documentat originea latină a românilor, este prea nimerit dar pentru fiecare șcôlă română și ar merita să nu lipsescă din nici o bibliotecă română. Atragem decî atențiunea onoratului public român asupra acestei cărți prețioșe!

Fa se pôte procura dela soțietatea „*Petru Maior*“ din Budapesta, IV. Só utza Nr. 6. cu prețul de 75 cr. cu espediție cu tot.

Convocare.

Adunarea generală a soțietății române de cântări și de musică din Caransebeș se va ținea Dumineea în 5/17 Noembre 1889 după amēdi la 3 ôre, în localitatea casinei române din loc, la care sēnt poftiți a participa toți membrii soțietății.

Agendele adunării generale sânt:

1. Raportul general al comitetului despre activitatea soțietății în decursul anului 1888/9.

2. Raportul comisiunei esmise pentru revidarea soțoților pro 1888/9.

3. Raportul despre starea arhivei societății pro 1888/9.
4. Preliminariul pro 1889/90.
5. Alegerea comitetului pro 1889/90.
6. Alegerea comisiunii pentru autentificarea protoco-
lului.
7. Alegerea comisiunii pentru revidarea socoților
pro 1889/90.
8. Propunerii eventuale.

Duminecă, în ziua când se ține adunarea generală, corul societății va cânta liturgia de *George Dima* în biserica catedrală din loc, ér în aceeaș și séra va esecuta mai multe cântări de masă la întrunirea colegială, ce se va ținea în Hotelul Lichtneckert.

Caransebeș din ședința comitetului, ținută în 8/27 Noemvre 1889.

Traian Barzu,
președinte.

Otto Popoviciu,
notariu

Provocare.

Următoarele comune bis. care până acuma n'au solvit abonamentul la „*Foia diecesană*” atât pe anii trecuți, cât și pe anul curent sânt poftite a trimite cât mai curând suma restantă însemnată mai jos la administrațiunea acesteia fii și anume:

Pe anii 1886, 1887, 1888 și 1889 à 5 fl. = 20 fl. comuna: Buchini, Brebul, Banloc, Brănești, Biniș, Berzasca, Bogaltin, Cireșa, Clopodia, Cheveresul-mare, Cadar, Cup-tore (pttratul Mehadia), Cărbunari, Ciuchiciu, Dezești, Delinești, Drinova, Dragsina, Duleu, Dubosu, Făget, Fărăsești, Forotic, Folea, Fârdia, German, Globurëu, Greovaț, Jidovini, Jupanesci, Macoviste, Margine, Maidan, Mehadia, Mircovaț, Mâniom, Mutnicul-mare (școla), Naidaș, Ohababistra, Oloșag, Povergina, Retisor, Recița-rom., Sgribești, Sichevița, Șopotul-vechiu, Stamora-rom., Surducul-mare, Tapia, Valeapaii, Valișora, Verciorova, Vlaicoveț, Zolt.

Pe anul 1886 sem. II. 1887, 1888 și 1889 17 fl. 50 cr. comuna: Percosova, Sinersig.

Pe anii 1887, 1888 și 1889 à 5 fl. = 15 fl. comuna: Bujorul, Bozovici, Bolvașnița, Boldur, Bichigi, Biserica-albă, Cliciova, Crivina, (Făget), Curtea, Cornea, Ciuchiciu (școla), Dalci, Dragomiresci, Gârboveț, Harmadia, Iabuca (pprbl Vêrșet), Jersig, Jitini, Iladia, Lăpușnic, Marga, Macedonia, Oravița-rom., Petroasa, Pervova, Pecenișca, Poganești, Putna, Rusova-veche, Ruginos, Sasca-rom., Sadova-nouă, Sêlbăgel, Sintesci, Sêrbova, Socolari, Srediștea-mică, Surducul-mic (școla), Tolvadia, Topleț, Unip, Valea-mare, Văliug, Voislova, Vraniu, Vrăniut, Zervești, Zorlențul-mare, Zorlențul-mic.

Pe anul 1887 sem. II. 1888 și 1889 12 fl. 50 cr. comuna: Iertof, Omor, Vărădia.

Pe anii 1888 și 1889 à 5 fl. = 10 fl. comuna: Agadicu, Apadia, Brézova, Berliște, Borloveni-noi, Barbos (școla), Bocșa-rom. (școla), Crivina (pprbl Lugos), Cebza, Crécima, Coștei (pprbl Vêrșet), Căpêt, Terova, Călnic, Căvâran, Ciclova-rom., Cacova, Corne-
reva, Comoriște, Giulvez, Gertenis, Gaiul-mic, Hodos, Iaz, Iam, Jupanî, Lăpușnicel, Mêrul, Moravița, Marco-

vêț, Mercina (oficiul pppsc), Orșova, Oravița-mont., Petroman, Răcășdia, Răchitova, Romănesci, Rugi, Sacoșul-ung., Soceni, Șdióra, Teregova, Temeresci, Têrnova, Ticfaniu-mic, Tincova, Valeadeni, Vasiova, Vermeș, Visag, Vucova.

Pe anul 1888 sem. II. 2 fl. 50 cr. comuna: Petrovoselo.

Pe anul 1889 5 fl. comuna: Bătesci, Bănia, Bocșa-română, Bucosnița, Borlova, Birda, Bazești, Bucovêț, Buziaș, Berini, Bogodinți, Borloveni-vechi, Birna (școla), Cârpa, Ciuta, Cerna, Cubin, Coronini, Ciclova-montană, Calina, Coșava, Dalboșet, Doclin, Doman, Domașnea, Ezeriș, Ferendia, Furlug, Gavoșdia, Glimboca, Gladna-rom., Grebenat, Hezeriș, Hittiaș, Honoriș, Iamul-mic, Iablanița, Jebel, Ilova, Jupa, Jurjova, Luncavița, Luncani, Logojei, Logoj (oficiul pppsc), Maciova, Mercina, Mehadica, Moceris, Mutnicul-mare, Nicolinti (Biserica-albă), Obreja, Ohaba-mutnic, Ofcea, Ogradena, Opatița, Petrosnița, Partoș, Pătaș, Petnic, Petrilova, Potoc, Poiana, Prisaca, Prigor, Racovița, Ramna, Remetea-Poganicî, Rusberg, Rueni-Turnu, Rusova-nouă, Sarazani, Sacoșul-ung., Satu-nou, Sculea, Seceni, Seleuș, Sêcaș, Șipet, Slatina (Biserica-albă), Silagi, Scăiuș, Șoșdia, Sîlha, Susani, St. Ianăș, Tincova, Togir, Tomești, Uliuc, Valea-boului, Var, Verendin, Voiteg și Zagujeni.

Pe anul 1889 sem. II. 2 fl. 50 cr. comuna: Bocșamont., Fizeș și Herendești

CONCURS

Pe baza ordinațiunei Venerabilului Consistoriu diecesan ddto 25. Septembrie 1889. Nr. 592. B. se escrie prin acêsta concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare, pentru întregirea postului de capelan timpural pe lângă neputinciosul paroch Nicolae Gonța în parochia de clasa III din comuna *Moceris*, protopresbiteratul Mehadieî, cu salariul anual de a treia ($\frac{1}{3}$) parte din tôte venitele și emolumentele preoțesci și adecă:

1. O sesiune parochială de 32⁰⁰⁰ jugere.

2. Salariul anual de 200 fl. v. a. și 24. metri de lemne, în care se cuprinde și birul preoțesc.

4. Venitul funcțiunilor stolare, afară de botezuri și înmormântări, cari sânt cuprinse în salariul de 200 fl.

Ceice doresc a ocupa acest post au a-și subșterne recursele instruate conform statutului organic și regulamentul parochial, la oficiul protopresbiterat gr. or. român al Mehadieî.

Alegerea se va ținea Duminecă în 19. Noembre 1889. stilul vechiu.

Moceris din ședința comitetului parochial ținută la 5. Octombre 1889.

[48] 3—3

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: *Dionisiu Popoviciu* m. p. adm. protopresbiterat.

